

Klaartje Heerze over een nieuw leven in Italië

EEN GOEDE BAAN, EEN MOOI HUIS, LEUKE DINGEN DOEN MET VRIENDEN: KLAARTJE EN TORBEN HEERZE GAVEN HET ALLEMAAL OP VOOR EEN ONGEWIS AVONTUUR. ZE EMIGREERDEN BEGIN 2008 MET HUN BABY GIULIA NAAR EEN HUIS OP EEN BERG IN ITALIË EN GINGEN ER APPARTEMENTEN VERHUREN.

‘We leven niet meer op agenda’s’

“**We** hadden een ontzettend fijn leventje. Allebei een goede baan – Torben werkte als multimediaconsultant voor onder andere Ajax, ik was uitgever. We hadden een mooi huis in Haarlem en deden veel gezellige dingen met vrienden. Maar we vonden het ook een beetje saai. We waren uitgekeken op ons werk, leefden volgens onze agenda en in onze omgeving ontstond een soort ratrace. Naar een grotere auto, een beter huis. Wij wilden iets anders. En we wilden meer samen doen.”

“We hebben hier heus niet jaren van gedroomd. Op vakantie in Italië vonden we het altijd zo heerlijk, dat we dachten: als we het heel anders gaan doen, waarom dan niet daar? Op de grens van Umbrië en Toscane vonden we Casa San Carlo, met waanzinnig uitzicht, een groot zwembad en appartementen om te verhuren.”

“**In het begin vind je alles grappig en zit je vol adrenaline.** Maar goed ook, want het eerste jaar was knetterheftig: we waren geëmigreerd, net ouders geworden en na twee maanden kwamen de eerste gasten en moesten we doen alsof we alles wisten. Het tweede jaar land je pas echt. Toen alle gasten weer naar huis waren, realiseerden we ons: wij gaan niet terug. Als je het even met elkaar hebt gehad, denk je: en nu? Na twee jaar moeten we écht gaan inburgeren. Vriendschappen opbouwen zoals we die in Nederland hebben opgebouwd. Dat gaat niet vanzelf: de mensen hebben andere humor en omdat we nu op het platteland wonen, hebben we veel boeren om ons heen. Je begint met alles opnieuw.”

“Italië is charmant ouderwets: je kunt met iedereen een praatje maken en iedereen weet al snel dat er nieuwelingen in het dorp zijn. Maar ik kan me er ook over opwinden dat de

voortgang zo ontzettend langzaam gaat. Deze winter lag er vier dagen sneeuw; vier dagen geen internet. Dat kan erg irritant zijn. Maar wij moeten ons aanpassen. Inzet voor de gemeenschap is heel belangrijk. Als er wat is, staat iedereen voor je klaar. Dat kan, omdat men hier niet op agenda’s leeft. Wij ook niet, behalve voor onze gasten. Dat maakt het heel relaxed, ondanks de drukte.”

“**Vroeger vonden we dat we best hard werkten, maar nu werken we pas echt hard.** In het hoogseizoen staat ons privéleven op een laag pitje. Af en toe zijn we even met z’n drietjes. Maar we zien elkaar de hele dag en we doen iets wat we leuk vinden. We vinden het gezellig om te kletsen met de mensen die hier op vakantie zijn. Het gedoe van gasten valt ons erg mee. Door onze persoonlijke manier van de boel verhuren, hebben gasten niet de neiging te zeuren of ons een oor te naaien. Het is wel heel goed dat we zelf alleen in het laagseizoen hier wonen; in het hoogseizoen huren wij een huis in het dorp. Dat schept meer afstand tot de gasten en we hebben daardoor meer een gezinssituatie.”

“**De verhuur gaat goed,** maar we moeten de hypotheek afbetalen, hebben enorme onkosten en elke cent die we verdienen gaat terug in het huis. Af en toe is dat frustrerend. Maar we doen ons best om creatief met de dingen om te gaan. We verhuren huizen in de omgeving, in november helpen we de buurman met de olijvenpluk – dat regelen we ook voor gasten – en in december verkopen we zijn olijfolie in Nederland.”

“We hebben geen spijt en missen niet veel, alleen onze familie en spontaan met vrienden afspreken. Het wordt hier alleen maar leuker. Op vakantie gaan is er nog niet echt van gekomen. Toch is de vrijheid die we nu voelen fantastisch. En ondertussen voelt het bij ons zwembad, in dit fijne weertje, ook als vakantie.” ➡